

La Comédiathèque

Totul e bine când începe prost

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

**Acest text este disponibil pentru lectură gratuită.
Cu toate acestea, trebuie solicitată o autorizație din partea autorului înainte de orice
reprezentare publică, fie că este realizată de companii profesioniste sau de amatori.
Pentru a lua legătura cu Jean-Pierre Martinez și a solicita o autorizație pentru
reprezentarea uneia dintre operele sale:**

**<https://comediatheque.net>
<https://jeanpierremartinez.net>**

Totul e bine când începe prost

Jean-Pierre Martinez

Traducere de autor

De ani de zile, Gabriela și Alexander așteaptă să adopte un copil. A venit în sfârșit ziua cea mare. Inspectoarea de la Autoritatea pentru Protecția Copilului urmează să ajungă la ei acasă pentru a evalua soliditatea cuplului, seriozitatea proiectului lor de adopție și condițiile în care ar urma să fie crescut copilul. Însă intervine o catastrofă: Alexander nu este la întâlnire, ceea ce riscă să pună totul sub semnul întrebării. Gabriela trebuie să găsească o soluție pentru a gestiona această situație delicată, la care se adaugă și o problemă de instalații apărută pe neașteptate. Cu excepția cazului în care sosirea instalatorului va oferi o parte din soluție...

Personaje

Gabi
Cris
Diana
Nicole
Alex

*Această versiune este adaptată pentru un bărbat și patru femei.
Cu modificarea câtorva replici, însă, distribuția acestei piese este foarte flexibilă din
punct de vedere al genului. În final, distribuțiile posibile pentru această piesă sunt:
5F, 1B/4F, 2B/3F, 3B/2F.*

© La Comédiathèque

Un salon burghez. Câteva tablouri moderne sprijinite direct de podea. Gabi, pictoriță, pune febril puțină ordine în acest interior dezordonat cu grijă. Își privește ceasul și bombăne. Cu un aer dezgustat, șterge podeaua de sub un calorifer cu o cârpă de podea, apoi o aruncă într-un lighean. Telefonul mobil sună, iar ea răspunde.

Gabi – Alex? Dar unde ești? Ți-am lăsat cel puțin trei mesaje! Ambuteiaje? Pe șoseaua de centură? Dar ce cauți pe șoseaua de centură...? Și chiar ai crezut că era ziua potrivită pentru un casting la celălalt capăt al capitalei, la oră de vârf? Inspectoarea de la Autoritatea pentru Protecția Copilului ajunge peste o jumătate de oră! Trebuie neapărat să fii aici! Am așteptat luni întregi pentru programarea asta! Și așa e destul de complicat să adopți, iar dacă unul dintre viitorii părinți nu e prezent, nici măcar nu ne vor analiza dosarul... Ei bine, nu știu, ia metroul! Da, descurcă-te! Dar te avertizez, dacă mă lași baltă pentru întâlnirea asta, s-a terminat între noi! (*Se aude soneria.*) Nu se poate... A ajuns deja? (*Se duce la interfon ca să deschidă ușa clădirii, cu telefonul încă în mână.*) Ah, nu, e instalatoarea. Instalatoarea! Da, pentru că, pe lângă toate astea, mai avem și o scurgere în living, îți vine să crezi? Bine, te las, trebuie să-i deschid. Exact, fă cum știi...

Își pune telefonul deoparte și iese pentru o clipă să deschidă, apoi revine, urmată de instalatoare. Instalatoarea este o femeie, în salopetă, cu o ladă de unelte în mână.

Gabi – Nu vă așteptam chiar atât de devreme...

Cris – De obicei, lumea se plânge că întârziem... (*Aruncă o privire ușor surprinsă prin cameră.*) E locuința dumneavoastră?

Gabi – Păi da, e locuința mea... A cui ar trebui să fie?

Cris – În regulă... Pe unde?

Gabi arată spre peretele din fund, jos.

Gabi – Acolo, chiar în mijlocul livingului. O adevărată inundație! Am oprit apa, dar tot curge. Am pus un lighean dedesubt, pentru moment...

Cris se apropie și privește.

Cris – Ah, da... E normal...

Gabi – Normal? Livingul meu s-a transformat în piscină și dumneavoastră spuneți că e normal?

Cris – E normal să mai curgă și după ce ați oprit apa. E circuitul de încălzire centrală.

Gabi – Scuzați-mă, dar eu am făcut Arte Plastice, nu școală de instalații. Așa că nu înțeleg nimic din ce-mi spuneți...

Cris aruncă o privire spre tablouri.

Cris – Sunteți artist plastic...

Gabi – Sunt pictoriță, în orice caz... „Artist” e un titlu pe care ți-l dau alții. Sau nu. Și cu scurgerea asta ce facem?

Cris – E apa din calorifere. Nu e circuitul de apă curentă.

Gabi – Pe scurt?

Cris – Cât timp mai e apă în circuit, va continua să curgă.

Gabi – Și cam câți litri sunt acolo?

Cris – Depinde de câte calorifere aveți... Dar poate ajunge la vreo sută de litri...

Gabi – Bine... Dar puteți rezolva, nu?

Cris – Vedem ce putem face...

Gabi – „Vedem”...? Scuzați-mă, dar... sunteți sigură că sunteți instalatoare? Adică e meseria dumneavoastră? Aveți o diplomă?

Cris – Pentru că sunt femeie spuneți asta?

Gabi – Nici vorbă...

Cris – Stați liniștită, sunt obișnuită.

Un timp.

Gabi – Scuzați-mă, sunt puțin cam nervoasă... Am o întâlnire importantă și...

Cris – La început am făcut o formare în coafură, dar am decis să-mi schimb orientarea...

Gabi – Orientarea sexuală, vreți să spuneți...?

Cris – Orientarea profesională!

Gabi – Desigur...

Cris – Am învățat meseria la fața locului, dar mi-o cunosc bine...

Gabi – A, da, mă simt imediat mult mai liniștită... Și mai durează mult?

Cris – Să vedem... (*Examinează țeava, sub privirea atentă a lui Gabi.*) E de la garnitură...

Gabi – Garnitura?

Cris – Nici ce e o garnitură nu știți...

Gabi – Depinde despre ce fel de „garnitură” vorbim.

Cris – Cum să vă explic... E...

Gabi – Nu, dar nu mă interesează... Ce vreau să știu e... E grav?

Cris – În mod normal, nu... Dar instalația dumneavoastră nu mai e chiar la prima tinerețe.

Gabi – Și?

Cris – Cu instalații vechi ca asta... totul e ruginit. Nu știi niciodată dacă nu pocnește și șurubul. Sau țeava...

Gabi – Și dacă se întâmplă asta, ce trebuie făcut?

Cris – Trebuie golit tot circuitul înainte să schimb țeava.

Gabi – Goliți?

Cris – Să-l evacuăm, dacă preferați.

Gabi – Ah, nu, acum chiar nu am timp! V-am spus, am o întâlnire foarte importantă... De altfel, vă reamintesc că trebuia să veniți abia peste două ore.

Cris – Am avut un client care a anulat programarea. Și cum se circulă foarte bine pe șoseaua de centură...

Gabi – Se circulă foarte bine pe șoseaua de centură?

Cris – Sunt vacanțele școlare...

Gabi – Desigur...

Cris – Pot să revin mâine, dacă preferați...

Gabi – Nu, nu, continuați... Dacă spuneți că nu durează foarte mult... Pentru că, cu ligheanul ăsta în mijlocul livingului... (*Cris își scoate uneltele și se apleacă asupra țevii.*) Scuzați-mă o clipă... (*Gabi scoate telefonul și formează un număr.*) Alex? Îți bați joc de mine? Instalatoarea tocmai mi-a spus că se circula foarte bine pe șoseaua de centură... Ah, tocmai s-a deblocat? Sigur... Bun, dacă te grăbești, mai poți ajunge acasă în jumătate de oră. O să încerc să o țin pe inspectoare de vorbă până atunci... Exact, fă imposibilul... (*Gabi se apropie să vadă ce face Cris, ceea ce, vizibil, o irită.*) Atunci? Cum se prezintă bebelușul?

Cris – Radiatorului deja i s-au rupt apele... O să încerc să scot garnitura pe cale naturală, evitând cezariana...

Gabi se apleacă și mai mult.

Gabi – Aoleu... Da, nu e prea frumos de privit...

Cris – Totuși, nu vă apropiați prea mult. E o priză chiar lângă și totul e ud... N-aș vrea să vă curenteze...

Gabi – Să mă curenteze...?

Cris – Nici instalația dumneavoastră electrică nu e chiar de ieri. Nu mai e la standardele actuale. Poate fi periculos, știți...

Gabi – Dacă ați putea evita să spuneți asta în fața inspectoarei...

Cris – Așteptați o vizită de la poliție, sau ce?

Gabi – O inspecție de la Protecția Copilului. E pentru o adopție...

Cris – Aha... O adopție...

Gabi – Și soțul meu tot nu a ajuns...

Cris – Soțul dumneavoastră...?

Gabi – Da, soțul meu... Alex...

Cris – Ah... da, în regulă...

Gabi – De trei ani așteptăm întâlnirea asta...

Cris – Cu atât mai mult să nu vă curenteze tocmai azi. Și să mai rămână și copilul ăla sărac orfan înainte să apuce să fie adoptat...

Gabi – Vă mulțumesc pentru grijă... Pot face ceva să vă ajut?

Cris – Dacă ați putea goli ligheanul ăsta care începe să dea pe dinafară și să-mi aduceți un mop uscat...

Gabi iese. Cris formează imediat un număr pe telefonul mobil.

Cris – Alex? Sunt Cris... Cristina, mă mai ții minte? Da, exact, instalatoarea... Ascultă, o să râzi... Mă sună o clientă pentru o țevă spartă, ajung la adresă și... surpriză... e la tine acasă. Mă rog... la voi. Nu mi-ai spus că ești însurat... și cu atât mai puțin că vreți să adoptați un copil. Da, tot caloriferul ăla curge, dar nu ăsta e adevăratul motiv de îngrijorare, nu crezi? Ascultă, trebuie să închid, că se întoarce... Voiam doar să te previn... Să nu fii surprins când ajungi acasă și îți găsești soția cu amanta... Da, sunt sigură că vei găsi tu o cale să te eschivezi... *(Își pune telefonul în geantă.)* La asta te pricepi cel mai bine.

Gabi revine cu ligheanul gol și un mop.

Gabi – Pofțiți...

Cris – Mulțumesc.

Gabi – Pot face ceva să meargă mai repede?

Cris – Nu... *(Gabi se apleacă din nou spre țevă.)* De fapt... ba da. Dacă ați putea să evitați să mă priviți cum lucrez... mă scoateți din sărite.

Gabi – A, da?

Cris – Dumneavoastră vă place să fiți privită când pictați?

Gabi – Nu.

Cris – Ei bine, la mine e la fel...

Gabi – Da, în fine... între a picta un tablou și a repara o țevă...

Cris – Desigur...

Gabi – Îmi pare rău, e o remarcă complet stupidă din partea mea. Probabil vă gândiți că sunt o mică burgheză care se crede superioară unui simplu meseriaș...

Cris – Da. Exact asta gândeam.

Gabi – Deși cea mai elementară politețe ar cere să spuneți contrariul...

Cris – Dar cum sunt doar un simplu meseriaș fără educație, nu cunosc regulile bunului-simț...

O pauză.

Gabi – Cred că am început cu stângul, amândouă... E vina mea... Am câteva motive să fiu puțin stresată azi. Vă propun să o luăm de la zero.

Cris – De acord...

Gabi – Ce poate determina o femeie să vrea să devină instalator?

Cris – Nu știu... Poate latura voyeuristă...

Gabi – Voyeuristă?

Cris – Apare pe neașteptate la ușa unei necunoscute, ca astăzi. Pătrunde în intimitatea ei...

Gabi (*amuzată*) – A, da?

Cris – Când spun că pătrunde în intimitate, e doar o expresie... în viața privată, dacă preferați...

Gabi – Da... așa parcă sună mai bine.

Cris – Oamenii ne sună complet sperați. Ne imploră să venim cât mai repede. Pătrundem în cele mai ascunse colțuri ale casei. În zonele... umede, cum se spune: bucătăria, baia, toaleta...

Gabi – Spus așa... într-adevăr... sună destul de... fierbinte...

Cris – Glumesc... Poți să fii instalator și să ai simțul umorului, știți...

Gabi – Desigur... (*Telefonul lui Gabi sună.*) Scuzați-mă...

Cris – Vă rog...

Gabi se îndepărtează puțin și răspunde.

Gabi – Alex? Ce mai e acum? Un accident? Nu? Dar nu ești rănit, cel puțin? Și tipul de pe scuter? În comă? E îngrozitor! Ai sunat la urgențe...? Evident că nu poți să-l lași așa, pe marginea drumului. În același timp, nici salvator nu ești. Nu tu o să-l resuscitezi pe puștiul ăla. Bineînțeles că nu e vina ta. Dar ți-am spus să nu-ți iei nicio programare azi! Mă rog, am înțeles, știi... Nu sunt proastă. Copilul ăsta, tu nu l-ai vrut niciodată... Da, bine, mai vorbim... (*Gabi închide, furioasă.*) Nici măcar nu sunt sigură că povestea asta cu accidentul e adevărată...

Cris – Să spui că ai lovit un biet puști pe scuter și că e în comă... Ce monstru ar putea inventa o asemenea poveste doar ca să scape de responsabilități...?

Gabi – Sau poate a făcut-o intenționat...

Cris – Intenționat...? Să-l lovească pe puști, vreți să spuneți?

Gabi – Bun, mai durează mult?

Cris – V-am spus. Filetul e complet înțepenit. Dacă îl forțez, există riscul să se rupă și atunci... Am pus o soluție să-l deblochez, dar trebuie să-i lăsăm timp să-și facă efectul...

Gabi – Trebuia să se întâmple tocmai azi, bineînțeles.

Cris – Se pare că nu e ziua dumneavoastră...

Gabi – Nu... Aveți copii, dumneavoastră?

Cris – Da, am trei...

Gabi – Trei! Și... nu vreți să renunțați la cel mai mic? Noi tocmai vrem să adoptăm...

Cris – Adică... ar trebui să vorbesc cu fostul meu soț. Suntem divorțați.

Gabi – Glumesc...

Cris – Și eu, evident...

Se aude soneria interfonului. Gabi pare panicată.

Gabi – De data asta, ea e... (*Se duce la interfon, din off.*) Da, bună ziua! La etajul cinci. Liftul e chiar în dreapta, la intrare... (*Revine, panicată.*) E o catastrofă! Inspectoarea e jos, iar soțul meu nu e aici!

Cris – Poate nu întârzie...

Gabi – Nu vă dați seama! Sunt atât de puțini copii disponibili pentru adopție... Iar cuplurile în situația noastră...

Cris – În situația dumneavoastră, vreți să spuneți...

Gabi – Un actor care face mai mult figurație... O pictoriță care n-a vândut niciodată vreun tablou, în afară de unul cumpărat de propria mamă... Nici un câine nu sunt sigură că ni l-ar lăsa să-l adoptăm...

Cris – Un peștișor auriu, poate că da...

Gabi – În orice caz, dacă sunt singură la întâlnirea asta, e terminat... (*Pare să aibă o idee.*) Nu vreți să-mi faceți un serviciu uriaș?

Cris – Sigur, o să plec. Revin mâine, nu e nicio problemă.

Se ridică.

Gabi – Nu, dimpotrivă, rămâneți!

Cris – Bine, dar... cu ce aș putea să vă ajut?

Gabi o apucă de umeri și o privește intens.

Gabi – Nu vreți să fiți soția mea?

Cris – Poftim?

Gabi – Inspectoarea asta nu l-a văzut niciodată pe soțul meu. Iar soțul meu se numește Alex. Alex poate fi și diminutiv de la Alexandra, nu? Și oricum, nu o să ne ceară actele...

Cris – Dacă așa spuneți dumneavoastră...

Gabi – Și cuplurile de același sex au dreptul să adopte, nu-i așa? Dacă verifică sexul soțului meu în dosar, spunem că e o simplă greșeală.

Cris – Nu, dar glumiți... Ce-aș putea să-i spun eu acestei inspectoare?

Gabi – Nimic! Spuneți că sunteți soția mea și gata!

Cris – Soția dumneavoastră? Dar... eu nu sunt...

Gabi – Homosexuală? Nici eu!

Cris – Nici actriță nu sunt... Îmi cereți să joc rolul soțului dumneavoastră. Eu nu știu să fac asta... Dacă nu e proastă, inspectoarea asta o să-și dea seama imediat că...

Gabi – Nu e un rol atât de complicat. O să improvizați puțin. E doar pentru o oră sau două.

Cris – Dar... și de ce aș face asta?

Gabi – Pentru bani! Vă plătesc. De zece ori mai mult decât mi-ați fi cerut pentru scurgere.

Cris – Nici măcar nu știți cât v-aș fi cerut pentru scurgere!

Gabi – Nu contează, am încredere în dumneavoastră.

Cris – Dacă pot să vă dau un sfat... Să nu aveți niciodată încredere într-un instalator.

Gabi – Și?

Cris – Nici măcar nu știu cum vă cheamă!

Se aude soneria de la ușă.

Gabi – Mă numesc Gabriela. Spuneți-mi Gabi. O să pară mai natural. Dumneavoastră?

Cris – Cris...

Gabi – E și asta un diminutiv, bănuiesc...

Cris – Mă cheamă Cristina...

Gabi – Ei bine, de acum vă cheamă Alex.

Pleacă să deschidă.

Cris – Nu, stați, așteptați!

Gabi – Bună ziua, doamnă...

Diana – Spuneți-mi Diana, vă rog.

Gabi – Intrați, intrați... Vă așteptam...

Diana intră, urmată de Gabi. Inspectoarea e îmbrăcată destul de extravagant, cu un crucifix la gât. Aruncă o privire rapidă spre instalatoare, în salopetă, cu o unealtă în mână, apoi cercetează camera.

Gabi – V-o prezint pe Alex, soția mea...

Diana (către Cris) – Bună ziua, domnule...

Cris – Doamnă, dacă-mi permiteți...

Diana – Pardon, scuzați-mă. Bună ziua, doamnă.

Cris – Nicio problemă...

Diana – Îmi cer scuze, v-am luat drept instalator sau ceva de genul...

Cris – Da, știu, mi se întâmplă des...

Gabi – Alex încearcă să rezolve o mică problemă la țevi.

Diana – Faceți lucrări?

Cris – E doar o mică scurgere.

Diana – Ar trebui să opriți apa.

Gabi – Asta am făcut... dar fiind o scurgere pe circuitul de încălzire... Știați că sunt peste o sută de litri acolo?

Diana – Așa...?

Gabi – În fine, am chemat un instalator, dar știți cum e... Nu sunt niciodată disponibili când ai nevoie de ei. Așa că soția mea a decis să ia lucrurile în propriile mâini, nu-i așa, dragă?

Cris – Ăă... Da...

Gabi – Și-a cumpărat o salopetă, o cheie franceză și gata!

Diana – Să ai un partener care știe să meșterească... e visul oricărei femei, nu?

Cris – Înțeleg că soțul dumneavoastră nu e prea îndemânat, mă înșel?

Diana – Sunt singură.

Cris – A, da...

Diana – Din păcate, la vârsta mea, e mai greu să găsești un soț decât un instalator.

Cris – Atunci poate e mai simplu să vă măritați direct cu un instalator...

Diana – Deși... Ultimul instalator care a venit la mine mi-a cerut o avere, iar robinetul tot curge.

Gabi – Robinetul...?

Diana – Robinetul pe care trebuia să-l repare!

Cris – A, da...

Diana – Era femeie, de altfel. Curios... Semăna puțin cu dumneavoastră.

Cris – Serios...?

Diana – Dar dumneavoastră nu sunteți instalator, nu-i așa?

Gabi – Vă imaginați... Soția mea nu e profesionistă... Face asta din pasiune... Mă rog, doar când e nevoie, bineînțeles...

Diana – Femei instalator nu sunt încă foarte multe. De altfel, cum se spune corect?

Gabi – Pardon?

Diana – Pentru o femeie instalator, cum se spune?

Cris – Instalatoare, presupun...

Diana – Instalatoare... Sună cam ciudat...

Gabi – Așa e, acum că spuneți...

Diana – Cu mania asta de a feminiza totul... Între noi fie vorba... Bărbaților deja le-am luat tot.

Cris – Uneori, chiar și nevestele.

Diana – Măcar instalațiile să le mai rămână!

Gabi – Desigur... Dar vă rog, luați loc!

Diana – Mulțumesc.

Diana se așază. Cris rămâne în picioare, nesigură ce să facă.

Gabi – Lasă puțin uneltele și vino să te așezi cu noi, iubito...

Cris – Ăă... Da...

Gabi – Ce vă pot oferi? Ceai? Cafea? Un suc?

Diana – Ei bine... Aș lua un whisky sec, dacă aveți...

Gabi – În regulă, văd că aveți și simțul umorului. (*Moment de pauză. Diana nu râde deloc.*) Un whisky, foarte bine... Și tu, iubito?

Cris – O să o însoțesc pe doamna, atunci... Chiar am nevoie de ceva care să mă pună pe picioare...

Gabi – Soția mea glumește, bineînțeles... (*către Cris*) Un suc, ca mine...?

Gabi iese. Tăcere stânjenitoare. Cris nu știe ce să facă sau ce să spună.

Diana – Așadar, sunteți pregătită să porniți în această mare aventură?

Cris – Ce aventură?

Diana – Adopția!

Cris – Ah, da, sigur...

Diana – Nu ați mai adoptat niciodată, din câte știu...

Cris – Nu... În afară de o pisică, acum câțiva ani...

Diana – Și e bine?

Cris – A murit.

Diana – A murit?

Cris – Nu, adică... N-a fost maltrată sau ceva de genul ăsta... A murit de bătrânețe... A fost demult... Când am luat-o, avea deja câțiva ani. Și știți, pisicile nu trăiesc la fel de mult ca...

Diana – Ca și copiii.

Gabi revine cu trei pahare și o sticlă de whisky pe o tavă.

Gabi – Și iată... Un whisky pentru dumneavoastră... Sec, cum ați cerut.

Diana – O să mă luați drept alcoolică...

Gabi – Dar nici vorbă... Și eu mai beau din când în când un păhărel... Când nu sunt în cea mai bună formă... Iar pentru tine, iubito, un suc. E bio...

Cris – Mulțumesc...

Gabi – Ați apucat să stați puțin de vorbă?

Diana – Da, Alex îmi povestea despre acea sărmană pisică pe care ați adoptat-o.

Gabi – O pisică...?

Cris – Era înainte să ne cunoaștem.

Gabi – Ciudat, nu mi-ai pomenit niciodată de pisica asta...

Cris – E o amintire cam dureroasă...

Diana *(cu aer compătimator)* – Pisicuța a murit...

Gabi – Doamne, dar e îngrozitor!

Cris – Până la urmă, toți murim într-o zi, nu? Chiar și copiii... Adică... când ajung bătrâni...

Gabi – Ei bine... Noroc!

Diana – Și succes în generosul dumneavoastră proiect!

Diana își dă whisky-ul pe gât dintr-o înghițitură, sub privirea ușor surprinsă a celorlalte două, care abia își ating buzele de pahare. Zâmbete de circumstanță și tăcere stânjenitoare.

Cris – E foarte bun sucul ăsta de grapefruit, dar are un gust cam ciudat, nu? O fi pentru că e bio...

Gabi – E suc de ananas.

Cris – A, da... Atunci sigur de asta.

Gabi – De când a avut COVID, Alex și-a pierdut complet simțul gustului.

Diana – Așa...?

Gabi – Se vede și după cum se îmbracă... În fine, Alex, nu te îmbraci așa când primești o invitată...

Cris – Nu, dar acum sunt în haine de lucru, altfel...

Gabi – A, da, e adevărat, scurgerea...

Diana – Nu, nu, dar... salopeta vă stă foarte bine...

Cris – Mulțumesc...

Diana – Și deci, când nu sunteți... instalatoare, cu ce vă ocupați, Alex?

Cris – Ei bine... *(întorcându-se spre Gabi)* Cu ce mă ocup?

Gabi – Soția mea e actriță.

Diana – Serios? Dar e o meserie pasionantă.

Cris – Mă rog... e o meserie ca oricare alta...

Diana – De asta îmi părea că vă cunosc de undeva... Sigur v-am văzut la televizor... N-ați jucat în serialul acela complet idiot pe care îl dau în fiecare seară, chiar înainte de jurnal?

Gabi – Cred că ne confundați... Soția mea face mai ales teatru... teatru de avangardă.

Cris – Genul de teatru la care nu vine nimeni.

Gabi – În afară de prietenii actorilor, când sunt invitați.

Diana – Ah, teatrul... Merg foarte rar... Ultima oară când am fost, am adormit...

Cris – Aveți dreptate, și eu... Adică... odată jucam într-o piesă atât de plictisitoare încât am adormit pe scenă, chiar în mijlocul actului al doilea... Și cum am tendința să sforăi... una dintre partenerile mele a trebuit să-mi dea o palmă ca să mă trezească.

Diana – Așa...?

Gabi – Vă mai torn un whisky?

Diana – N-ar fi prea înțelept... dar da, cu plăcere.

Gabi îi umple din nou paharul Dianei, care îl dă iar peste cap dintr-o înghițitură.

Diana – Iar dumneavoastră, dragă doamnă? Cu ce vă ocupați?

Gabi – Sunt pictoriță.

Diana aruncă o privire în jur.

Diana – Așa...? E... artă modernă.

Cris – Fiecare în domeniul ei... suntem amândouă niște artiste de avangardă.

Diana – Foarte bine, foarte bine... Și... se vinde?

Gabi – Ei bine... nu e niciodată ușor să impui ceva nou, știți...

Cris – Van Gogh n-a vândut niciun tablou în timpul vieții, iar acum lucrările lui valorează milioane.

Diana – Da... dar a murit în mizerie.

Cris – Din fericire, nu avea copii...

Gabi – Simt totuși că lucrurile încep să se miște... De altfel, scuzați dezordinea... Pregătesc o expoziție foarte importantă. N-am deloc timp să mă ocup de casă.

Diana – Dar credeți că veți avea timp să vă ocupați de un copil...

Gabi ezită o clipă.

Gabi – Aveți dreptate... Probabil va trebui să o las mai moale...

Cris – Asta îi spun și eu tot timpul.

Gabi – În același timp, nu voi fi singură! Îl vom adopta amândouă, pe copilul acesta, nu-i așa? Vei fi și tu acolo...

Cris – Desigur.

Diana – Nu aș vrea să vă dau prea multe speranțe... Speranțe care ar putea fi dezamăgite... Procedura abia începe... Va trebui să aveți răbdare.

Gabi – Știm asta, stați liniștită, vă rog.

Cris – Absolut... Dacă se întâmplă, cu atât mai bine... Iar dacă nu... înseamnă că nu era în karma noastră...

Diana le privește câteva clipe în tăcere.

Diana – Între noi fie vorba, o să vă fac totuși o confidență... Am peste douăzeci de ani de experiență, iar intuițiile mele rareori mă înșală. Am impresia că am în față un cuplu foarte unit.

Cris – Serios?

Diana – Sunteți în același timp foarte diferite și foarte complementare. Și se vede imediat că, dincolo de micile dumneavoastră ciondăneli, care fac parte din viața oricărui cuplu, există o mare complicitate. Mă înșel?

Gabi – Cred că ne-ați citit perfect, într-adevăr. Nu-i așa, iubito?

Se apleacă spre Cris, surprinsă, și o sărută pe buze.

Diana – Un cuplu solid și niște părinți echilibrați sunt baza pentru a întemeia o familie armonioasă și solidară. Mai ales când este vorba despre o adopție.

Gabi – Suntem pe deplin pe aceeași lungime de undă.

Cris – Absolut...

Diana – O adopție, pentru o familie, e puțin... ca un transplant de organ pentru un bolnav.

Gabi – Nu aș fi formulat-o chiar așa, dar, da, cam așa o simt și eu. Nu-i așa, iubito?

Cris – Da... Nu mă gândisem la asta ca la o operație de ultimă șansă, dar... mă rog...

Diana – Oricum ar fi... pentru ca transplantul să reușească, pentru ca organul să nu fie respins, familia adoptivă trebuie să fie în perfectă stare de sănătate. Rolul meu este să mă asigur de asta...

Cris – Și deci considerați că părem un cuplu solid?

Diana – Un cuplu foarte unit, da... Rămâne de văzut dacă acest cuplu este capabil să devină părinți. Venirea unui copil, fie că e conceput de părinții lui, fie că e adoptat, schimbă totul. A trece de la doi la trei nu e doar o simplă chestiune de aritmetică...

Gabi – Suntem perfect conștiente de asta.

Îi caută aprobarea lui Cris, care își consultă ecranul telefonului.

Cris – Absolut.

Diana – Oricum ar fi, știți că nu sunt atât de mulți copii disponibili pentru adopție.

Cris – Da... E puțin ca în cazul donării de organe, bănuiesc. Mai întâi trebuie să moară cineva... iar organul pe care îl lasă să fie cât de cât în stare bună.

Diana – Și s-ar putea să nu fiți în fruntea listei.

Gabi – Înțeleg foarte bine...

Diana – Așa că nu va trebui să fiți prea pretențioase.

Gabi – Desigur...

Un moment de tăcere.

Cris – Dar când spuneți „nu prea exigente”...?

Diana – Dacă vă imaginați un bebeluș blond, cu ochi albaștri...

Gabi – Ah, nu, dar nu suntem rasiste!

Cris – Culoarea nu contează. Atâta timp cât e sănătos. Adică... în stare bună de sănătate.

Diana – Și vârsta?

Cris – Vârsta...?

Diana – Dacă nu mai e chiar un bebeluș...

Cris – Un bebeluș mai în vârstă, vreți să spuneți?

Gabi – Foarte bine, nu e nicio problemă.

Cris – Dacă e deja obișnuit cu olița, ne scutește de schimbatul scutecelor...

Gabi – Dar când spuneți „nu mai e chiar un bebeluș”... cam până la ce vârstă, aproximativ?

Diana – Poate avea cinci ani...

Gabi – Cinci ani e foarte bine.

Diana – Poate ajunge și la zece sau doisprezece ani...

Cris – A, totuși...

Gabi – Nu, dar nu e deloc o problemă.

Cris – Totuși, să rămână un copil. N-o să adoptăm o persoană în vârstă, nu-i așa, iubito?

Tăcere stânjenitoare. Se aude soneria. Gabi nu reacționează.

Diana – Nu deschideți?

Gabi – A sunat cineva?

Soneria se aude din nou.

Cris – A, da... se pare că da.

Gabi – Nu aștept pe nimeni. Nu știu cine ar putea fi...

Diana – Mi-ați spus că așteptați un instalator, nu?

Cris – A, da, e adevărat... instalatorul...

Diana – În orice caz, e cineva care are codul de la ușa de jos...

Cris – Atunci du-te să vezi, iubito!

Gabi – Mă scuzați o clipă...

Iese pentru o clipă.

Nicole (off) – Bună, bună! Ce figură faci...

Gabi (*off*) – Mamă? Ce faci aici? S-a întâmplat ceva?

Gabi revine cu Nicole, care poartă ochelari negri și înaintea spre fața scenei fără să le vadă pe celelalte două.

Nicole – Nu, nimic, eram prin zonă... Mă duc la oftalmolog... De un an aștept programarea asta, îți dai seama? Mai bine să nu o ratez.

Gabi – De ce porți ochelari de soare?

Nicole – Oricum nu mai vedeam mare lucru, dar aseară mi-am spart ochelarii. Până atunci, am pus ochelarii ăștia de soare, dar nu sunt deloc potriviți pentru dioptriile mele. Dacă mai ține mult așa, o să-mi trebuiască baston alb și câine-ghid...

Gabi – Trebuia să mă suni înainte, pentru că acum chiar nu e momentul potrivit...

Nicole – Eram foarte devreme și m-am gândit... (*Se întoarce și le vede pe celelalte două.*) A, scuzați, nu ești singură...

Gabi – Diana, vi-o prezint pe mama mea.

Diana – Doamnă dragă...

Nicole – Îmi pare rău, nu voiam să deranjez...

Diana – Nu, nu... deloc. Mă bucur să o cunosc pe viitoarea bunică...

Nicole – Viitoarea bunică...? Ești însărcinată?

Gabi – Nu, mamă... Doamna este inspectoare la Autoritatea pentru Protecția Copilului și Familiei... Eu și Alex am decis să începem o procedură de adopție.

Nicole – O adopție? Nu mi-ai spus nimic despre asta!

Cris – Am așteptat să fie sigură.

Gabi – Îmi pare foarte rău... De obicei, mama nu vine niciodată neanunțată la mine...

Diana – Dimpotrivă... e foarte bine că o cunosc și pe mama dumneavoastră. (*către Cris*) Și pe a dumneavoastră, de asemenea.

Cris – A mea a murit, din fericire... Adică... nu veți avea plăcerea să o cunoașteți...

Nicole – Și ea cine e?

Gabi – Mamă, e Alex!

Nicole – Alex? Dar...

Gabi – E de la salopetă. Nu e obișnuită așa...

Nicole – Alex? Chiar tu ești?

Cris – Da, soacră-mea! Mi-am schimbat și coafura, de-aia...

Nicole – Soacră-mea...? De când îmi spui așa? Nu te recunosc deloc!

Gabi – A, da, într-adevăr, era timpul să mergi la oftalmolog. *(către Diana)* E mioapă rău.

Nicole – Și nici vocea nu e a ei!

Gabi *(către Diana)* – Scuzați-o, mai are uneori momente de absență.

Diana – Știu cum e. Mama mea are și ea un început de Alzheimer...

Nicole – Dar nu mi-am pierdut mințile, totuși!

Gabi – Așază-te, mamă. Dacă tot ești aici...

Nicole se așază, puțin dezorientată.

Cris – Haideți, vă servim puțin whisky...

Nicole – Whisky? Nu sunt alcoolică! Știi bine că nu beau niciodată alcool...

Gabi – Atunci un suc de ananas...

Gabi îi toarnă mamei sale.

Cris – Deci spuneți că nu trebuie să fim prea exigente cu... „marfa” și că nu avem chiar toate opțiunile, pentru că e cam ruptură de stoc...

Diana – Ce avem mai des în perioada asta sunt copii care se întorc din Siria.

Gabi – Din Siria?

Diana – Copii care au crescut în tabere de prizonieri și ale căror părinți au murit.

Nicole – Ce groaznic...

Diana scoate o fotografie și le-o arată.

Diana – Uitați, tocmai a revenit unul. Are vreo zece ani...

Gabi – Pare că are dublul vârstei.

Cris – Are deja puțină barbă, nu?

Diana – Cine știe... De cele mai multe ori, nu le cunoaștem cu exactitate data nașterii.

Nicole – Și deci... sunt musulmani, desigur?

Diana – Ah, da... musulmani sunt, fără îndoială... cu părinții pe care i-au avut...

Nicole – N-o să adoptați un musulman?

Gabi – Și de ce nu? Mamă, pentru noi religia nu are nicio importanță.

Cris – Oricum nu credem în Dumnezeu, așa că musulman, evreu, ortodox sau budist... pentru noi e totuna, nu-i așa, iubito?

Nicole privește din nou fotografia.

Nicole – Dar vorbesc franceza, nu?

Diana – Asta... ar trebui să verific... Dar la vârsta asta se învață repede...

Cris – Sigur... mă rog, depinde despre ce vârstă vorbim.

Diana – Deci... v-ar interesa?

Gabi – Ei bine... dacă nu aveți altceva...

Cris – Trebuie să vedem...

Se aude din nou soneria.

Gabi – Nu putem avea liniște nici cinci minute...

Cris – De data asta sigur e instalatorul.

Gabi – Instalatorul? Nu cred... M-a sunat să-mi spună că a avut un mic accident.

Diana – Nu e grav, sper?

Gabi – Nu... A lovit un copil pe scuter... Adică... instalatorul n-a pățit nimic... iar copilul nu a murit.

Cris – E doar în comă...

Se aude din nou soneria.

Nicole – Ar trebui să mergeți să vedeți cine e.

Gabi – Mă duc...

Gabi iese.

Nicole – Cu toate astea, să nu uit de programarea mea...

Cris – Nu ezitați, soacră-mea, dacă trebuie să plecați...

Nicole își privește ceasul.

Nicole – Nu, e în regulă, mai am puțin timp...

Gabi (off) – Tu ești?

Alex (off) – Păi da, eu sunt, cine altcineva?

Gabi (off) – Dar nu vă mai așteptam... Mi-ați spus că nu mai ajungeți...

Alex (off) – Sper că nu sunt prea târziu.

Alex intră, urmat de Gabi.

Nicole – Și ăsta cine mai e acum?

Gabi – Instalatorul, mamă...

Alex – Poftim?

Nicole – Instalatorul? Ești sigură? Seamănă cu Alex...

Gabi – N-ar fi mai bine să mergeți la programarea dumneavoastră?

Nicole – Programarea mea? E peste o oră!

Gabi (*către Alex, formal*) – Și copilul...? Este în afara oricărui pericol?

Alex – L-au dus la spital pentru investigații...

Cris – Deci povestea cu accidentul era adevărată?

Alex – Evident!

Cris – Știți cum sunt meșterii... sunt în stare să inventeze orice ca să nu vină la lucru... Și nu v-ați adus uneltele?

Alex – Uneltele mele...?

Gabi – Aha... Au rămas în dubiță, probabil... după accident.

Cris – Nu e nicio problemă, nu vă faceți griji. Avem ce ne trebuie aici... Luați uneltele mele, nu vă sfiți.

Gabi – Pe aici, vă rog...

Gabi îi face semn lui Alex să joace rolul. El se conformează stângaci. Ia uneltele pe care i le întinde Cris.

Alex – Mulțumesc...

Alex face că se apleacă asupra scurgerii.

Cris (*către Alex*) – Faceți ca și cum nici n-am fi aici...

Gabi – Dar dacă aveți nevoie de ceva...

Cris – Deci, dacă înțeleg bine, ne propuneți să adoptăm un mic jihadist...

Alex tresare.

Diana – Rămâne totuși un copil.

Cris – Cu barbă.

Diana – V-am avertizat, nu va trebui să fiți prea pretențioase...

Telefonul Dianei sună. Ea răspunde.

Diana – Alo, da? Da, eu sunt... (*către celelalte*) Mă scuzați o clipă...

Iese.

Alex – Ce se întâmplă aici?

Gabi – Îți explic mai târziu, acum chiar nu e momentul. Se întoarce dintr-o clipă în alta.

Alex (*despre Cris*) – Și... cu ea ai decis acum să adopți?

Gabi – Ce voiai? Nu erai aici, ți-a luat locul, asta e!

Cris – Cine pleacă pierde locul, cum se spune...

Nicole – Nu înțeleg... E instalatorul și îl tutuiești?

Gabi – Cu instalația mea veche, mai apar scurgeri din când în când, așa că am ajuns să ne împrietenim...

Alex – Bine... Și acum ce ar trebui să fac?

Gabi – Deocamdată... fă figurație! E meseria ta, până la urmă! Pentru că, între noi fie vorba, ca actor...

Alex – Dacă am ajuns aici, atunci...

Nicole – Dar atunci cine e instalatorul?

Gabi – Tu încă mai ești aici? Nu spuneai că ai o programare importantă?

Alex – Nu e cazul să te iei de mama ta...

Gabi – Dacă ai fi ajuns la timp, n-am fi în situația asta!

Alex – Am avut un accident! Era să omor pe cineva!

Nicole – A omorât pe cineva?!

Diana revine, cu o mină îngrijorată.

Gabi – E vreo problemă?

Diana – E vorba despre copilul despre care vă spuneam.

Gabi – Da...?

Diana – Până la adopție, este găzduit într-un orfelinat nu foarte departe de aici. Un orfelinat administrat de măicuțe...

Alex – Și?

Diana este surprinsă că presupusul instalator pune întrebarea.

Diana – Tocmai a fugit.

Gabi – Dumnezeuule...

Diana – Îl vom găsi, nu vă faceți griji... Îi găsim întotdeauna, până la urmă...

Cris – A fugit... Frumos început de poveste...

Diana – Știți, sunt copii fragili și adesea foarte tulburați. Tocmai de aceea au nevoie de un cămin stabil, ca al dumneavoastră...

Alex – Cămin stabil, vorba vine.

Gabi – Nu v-am cerut părerea. Ocupați-vă de scurgere, mai bine.

Alex îi aruncă o privire aprinsă, apoi se apleacă teatral asupra țevii.

Cris – Din ce am văzut eu, trebuie schimbată garnitura. Dar dumneavoastră sunteți profesionistul.

Gabi – Un copil de zece ani... N-are cum să fi ajuns prea departe.

Diana – Asta nu știu... A furat un scuter...

Alex – Un scuter? La zece ani?

Diana – V-am spus, pare mult mai mare decât este... (*Telefonul îi sună din nou.*) Mă scuzați, am un alt apel...

Iese.

Alex – Dar ce e povestea asta? Vrei să adoptăm un delincvent care poate e deja major și ai cărui părinți erau, probabil, niște teroriști? Am și eu un cuvânt de spus, nu?

Nicole – O să adopți un copil cu instalatorul?

Alex – Da... M-ai înlocuit repede, se pare.

Gabi – Nu erai aici, am improvizat...

Alex – Și... instalatorul? Nu o deranjează să joace comedia asta?

Cris – Hei, gata! Eu am făcut asta ca să vă ajut, da? Dacă e așa, plec.

Face un gest să plece, dar Gabi o oprește, cu voce tremurată.

Gabi – Te rog, mai rămâi puțin...

Cris – Dacă e ca să mai fiu și certată pe deasupra...

Alex – Dacă preferați, plec eu. Și vă las în familie...

Inspectoarea revine.

Diana – Tocmai l-au găsit...

Gabi – Și...?

Diana – Este la urgențe, la spital. A fost lovit de un șofer inconștient.

Alex (*îngrijorat*) – Și spuneți că era pe scuter...?

Nicole – Dar e în viață?

Diana – Da... dar încă nu știm dacă va avea sechele.

Cris – Sechele? A, da... deja e cam mult.

Gabi – Și... nu ați avea alți copii să ne propuneți?

Diana – Îmi pare rău... Deocamdată, asta e tot ce avem în catalog.

Tăcere.

Nicole – Eu vă spun de pe acum, nu mă grăbesc să fiu bunică.

Toate privirile se întorc spre ea.

Diana – Serios?

Nicole – Cum fiica mea nu putea avea copii, mă gândeam că scap măcar de povara nepoților...

Cris – Fiecare se consolează cum poate...

Gabi – Nu mi-ai spus niciodată asta.

Nicole – Oricum am o relație complicată cu maternitatea.

Gabi – Da, am observat...

Nicole – Așa că să fii bunică... Mai ales dacă nepotul meu e un copil adoptat... și pe deasupra un caz social.

Gabi – Mulțumesc pentru susținere, mamă, sunt sigură că ne ajută enorm.

Nicole – Și apoi vreau să mă bucur de pensie, știți...

Diana – E cât se poate de firesc.

Nicole – În orice caz, să nu contați pe mine pentru bonă...

Cris – Din punctul ăsta de vedere, măcar nu veți avea problema asta... dacă e un adolescent care are deja barbă.

Gabi (*către Diana*) – Vă arăt camera lui...

Cris – Atunci poate va trebui să schimbăm și dimensiunea patului...

Gabi – Vii, mamă...?

Gabi iese, urmată de Diana și Nicole.

Alex – *Ce mai cauți aici?*

Cris – Sunt instalatoare, îți amintesc. Mă sună cineva, vin... Așa ne-am cunoscut, nu? M-ai chemat pentru o scurgere.

Alex – Da... La aceeași țevă, de altfel... Și încă mai curge...

Cris – Instalația ta e la fel de veche ca blocul... Voiai garanție pe zece ani?

Alex – Deci e doar o coincidență...? Adică... nu e vreo înscenare?

Cris – Am recunoscut blocul când am ajuns, dar nu știam că vin la tine. Abia când am intrat am recunoscut tablourile... Mi-ai spus că sunt ale tale.

Alex – Dar nu i-ai spus că ne cunoaștem, da? Suntem înțeleși?

Cris – Nu, liniștește-te.

Alex – Bine... Presupun că ar trebui să-ți mulțumesc.

Cris – Pentru că nu i-am spus soției tale că te culci cu instalatoarea?

Alex – Și pentru asta, da... Și pentru că ai jucat rolul în fața inspectoarei.

Cris – Situația e chiar amuzantă... Să fii înlocuit de amanta ta în fața soției tale.

Alex – Apropo... cred că faptul că am ratat întâlnirea asta n-a fost chiar întâmplător.

Cris – Așa?

Alex – Nu sunt pregătit să devin tată... Mai ales dacă e vorba să adoptăm un adolescent crescut de islamiști.

Cris – Și ce-ai de gând să faci? Să fugi, ca de obicei?

Alex – Nu știu...

Cris – În orice caz, să n-o părăsești pentru mine. Nu ți-am cerut niciodată nimic... Și acum că ți-am cunoscut soția... mi se pare destul de simpatică... în felul ei. Mai simpatică decât tine, asta e sigur...

Alex – Dacă vrei să preiei ștafeta, nu te opri... Se pare că vă înțelegeți de minune... Iar inspectoarea te-a adoptat deja.

Cris – Bun, și cu scurgerea asta te descurci?

Alex – Foarte amuzant...

Cris strânge de două ori cu cheia.

Cris – Gata... Nici măcar n-a trebuit să schimb garnitura. Doar șurubul era puțin slăbit...

Alex – Atunci poți să pleci... Oricum, cu adopția asta cred că e compromisă situația.

Cris – Să plec? Glumești? Abia încep să mă distrez.

Alex – A, da? Atunci vino încoace, am o idee... Dacă tot e compromisă, măcar să ne distrăm puțin...

Ies. Diana revine cu Nicole.

Nicole – Aveți o meserie ciudată, totuși.

Diana – Da... Chiar și cu experiență, nu te obișnuiești niciodată cu partea asta de mizerie umană. Orfanii sunt copii ca toți ceilalți, știți.

Nicole – Așa e... Orice copil e un viitor orfan.

Diana – Se poate spune chiar că orice copil e sortit să devină, într-o zi, orfan.

Nicole – E curios, de altfel... De la ce vârstă, exact, cineva care nu mai are părinți nu mai este considerat orfan?

Diana – Parcă e subiect de eseu la filosofie.

Nicole – Înainte să ies la pensie, am fost profesoară la liceu.

Diana – Trebuie să le lipsiți mult elevilor dumneavoastră.

Nicole – Ei bine, mie nu-mi lipsesc deloc, să știți.

Diana – Haideți... Sunt sigură că, în adâncul sufletului, iubiți copiii și că v-ar plăcea să aveți nepoți.

Nicole – Știți, pentru un profesor, să aibă copii acasă e cam ca și cum și-ar duce munca acasă.

Diana – În orice caz, pentru mine aceasta va fi ultima misiune.

Nicole – Ieșiți și dumneavoastră la pensie?

Diana – Da, se poate spune și așa. Am hotărât să mă retrag într-o mănăstire.

Nicole – La mănăstire?

Diana – Nu voi depune jurăminte, dar surorile mă vor primi pentru această retragere spirituală. Însă înainte de asta, mi-aș dori atât de mult să duc la capăt această ultimă adopție.

Nicole – Ca să aveți sentimentul datoriei împlinite...

Diana – După ce voi face asta, mă voi putea retrage din lume și-mi voi ispăși păcatele.

Nicole – Păcatele dumneavoastră?

Diana – E o poveste tristă pe care, deocamdată, i-am spus-o doar duhovnicului meu.

Nicole – Mi-ar plăcea și mie să am sprijinul credinței... Din păcate, nu sunt credincioasă.

Diana – Din nefericire, pe acest copil nu-l vrea nimeni. Și totuși, nu e vina lui că părinții lui au făcut alegeri greșite. Oamenii își imaginează că va veni la ei acasă cu o centură cu explozibili...

Nicole – Pe de altă parte, e adevărat că te pune pe gânduri.

Diana – Îmi puteți spune unde aș putea găsi ceva tare, să-mi mai ridic moralul?

Nicole – Bucătăria e la capătul holului... Cred că e o sticlă de rom în dulapurile de deasupra chiuvetei...

Diana – Mulțumesc.

Nicole – Am spus deasupra, nu dedesubt, da? Să nu le încurcați cu clorul sau cu desfundătorul de țevi.

Gabi revine.

Gabi – Unde e?

Nicole – S-a dus să-și facă un mojito...

Gabi – Adevărul e că bea cam mult...

Nicole – Nu te deranjează să-ți faci mama să pară nebună?

Gabi – Scuză-mă... N-am avut timp să-ți explic. Dar cred că adopția asta e prost pornită... Ai vorbit cu ea?

Nicole – E o femeie care poartă un secret greu.

Gabi – Așa?

Tăcere.

Nicole – Și eu, de altfel...

Gabi – Ce?

Nicole – Voiam să-ți spun de mult timp.

Gabi – Și ți s-a părut că momentul e bine ales.

Nicole – De asta am venit neanunțată, ca să scap de povara pe care o port în suflet de atâția ani.

Gabi – Trebuie să nu te mai uiți la serialele de după-amiază, mamă. Vorbești ca eroinele din telenovele...

Nicole – Nu e ușor de spus...

Gabi – Spune odată, te rog, dar repede.

Nicole – Ți-am spus mereu că nu știu cine a fost tatăl tău, pentru că ai fost rodul unei aventuri de o noapte.

Gabi – Da... Și?

Nicole – Nu e chiar așa...

Gabi – Înțeleg... De fapt, tatăl meu e un extraterestru și a promis că într-o zi se va întoarce să mă ducă pe planeta lui, cu farfuria zburătoare. Asta e?

Nicole – Mă tem că e mult mai rău.

Gabi – Mai rău?

Nicole – Și tu ești un copil adoptat.

Gabi – Poftim?

Nicole – N-am avut curajul să-ți spun până acum.

Gabi – Dacă e o glumă, nu e deloc amuzantă. Și nu e momentul.

Nicole – Crezi că aș putea glumi cu așa ceva?

Gabi – Dar de ce? De ce nu mi-ai spus niciodată?

Nicole – Voiam să ai o viață normală.

Gabi – A ieșit de minune... Și atunci...? Cine sunt adevărații mei părinți?

Nicole – Tocmai de asta nu ți-am spus niciodată.

Gabi – În punctul în care am ajuns... pot să aud orice.

Nicole – Te-am găsit abandonată pe o bancă, într-o gară.

Gabi – Într-o gară?

Nicole – Da, știu, de obicei oamenii uită bagaje în gări.

Gabi – Și atunci se cheamă geniștii. Nu pleci cu valiza sub braț.

Nicole – Nu puteam avea copii. Așa că am plecat cu bebelușul.

Gabi – Dar mama s-ar fi întors! Și-ar fi căutat copilul!

Nicole – Da... poate.

Gabi – Și n-ai mers la poliție?

Nicole – Nu.

Gabi – Sună totuși foarte mult a răpire, nu?

Nicole – De asta nu ți-am spus niciodată... Am făcut ca și cum ai fi fost copilul meu și te-am declarat la primărie drept fiica mea. Născută din tată necunoscut.

Gabi – Aici, măcar, n-ai mințit...

Diana revine, complet beată.

Diana – Am profitat să vizitez casa. Mi se pare perfectă pentru a primi un copil... și chiar un adolescent. Dar aveți niște fețe... Totul e în regulă?

Gabi – Da, da, totul e în regulă.

Alex și Cris revin. De data aceasta, Alex poartă salopeta, iar Cris poartă hainele lui Alex.

Cris – Gata, scurgerea e reparată...

Gabi, Nicole și Diana îi privesc nedumerite.

Gabi – Ăă... Mulțumesc! Cât vă datorez?

Cris – Pentru reparație, nimic. Pentru restul, vedem noi mai târziu...

Gabi – Permiteți-mi măcar să vă ofer un alt pahar...

Cris – O să vă las în familie...

Alex – Da, probabil mai aveți și alți clienți care vă așteaptă.

Cris – Oh, și apoi, până la urmă, nu sunt la zece minute de aici.

Gabi – Dar fără alcool, da? N-ar fi cazul să mai loviți încă un copil.

Cris – A, da, corect. Accidentul.

Gabi îi toarnă un suc de ananas. Diana, tulburată, îi privește pe rând pe Alex și pe Cris.

Diana – Sunt ca mama dumneavoastră, am probleme cu vederea. Nu mai știu cine e cine... Ar trebui să-mi fac și eu programare la oftalmolog...

Gabi îi întinde paharul lui Cris.

Gabi – Pofțiți, e bio.

Cris – Mulțumesc.

Gabi – Eu vă mulțumesc. Pentru tot ce ați făcut pentru noi.

Alex – Diana, vă mai servim ceva?

Diana – Un suc de ananas, atunci. Trebuie să mă opresc din băut... O să râdeți, dar mai devreme aveam impresia că doamna purta salopeta, iar dumneavoastră...

Alex îi toarnă un suc de ananas Dianei, care îl bea dintr-o înghițitură.

Nicole – Vă simțiți mai bine?

Diana – Mult mai bine... Și apoi, nu știu, mă simt atât de bine cu voi... Parcă aș fi în familie.

Gabi – De fapt, nici nu v-am întrebat, Diana. Aveți copii?

Diana – Nu...

Alex – Cred că înțeleg că e un subiect dureros...

Cris – Probabil de asta ați ales meseria asta. Ca să le permiteți celor care nu pot avea copii să adopte.

Diana – Da...

Gabi – Iertați-mi întrebarea, dar... ați fi putut adopta dumneavoastră, nu?

Diana – Desigur, dar... e complicat...

Diana este la un pas de lacrimi. Jenă generală.

Nicole – Dacă ne-ați povesti ce vă frământă, Diana, sunt sigură că asta v-ar ușura sufletul.

Diana – Nu vreau să vă împovărez cu problemele mele personale.

Gabi – Chiar dumneavoastră ați spus, suntem aproape ca o familie.

Diana – Bine... Atunci... Acum vreo treizeci de ani am dat naștere unei fete.

Alex – Înțeleg... Și nu mai este printre noi, presupun...

Diana – Ba da... Adică... cred... Cel puțin, așa sper.

Gabi – Dar nu știți nimic sigur?

Diana – Eram foarte tânără pe atunci... Deloc pregătită să am un copil... Am născut singură, cu ajutorul unei prietene...

Alex – E îngrozitor.

Nicole – Și după aceea...?

Diana – Câteva zile mai târziu, am luat trenul ca să duc copilul la o doică. Cu viața pe care o duceam, nu puteam să o păstrez lângă mine...

Alex – Un serviciu de noapte, probabil...

Diana – Da... Se poate spune și așa... Lucram într-un club de striptease. *Glamour Paradise*.

Cris – A, da... Cred că încă mai există.

Diana – O colegă aflată în aceeași situație ca mine mi-a recomandat o doică, nu foarte departe de aici, pe lângă Gara Centrală...

Nicole – Gara Centrală?

Diana – Da... De ce?

Nicole – Nu... Nimic... Am predat câțiva ani la o școală catolică, chiar vizavi de Gara Centrală.

Gabi – Și atunci?

Diana – Când am ajuns, ploua...

Nicole – Da... Îmi amintesc foarte bine.

Gabi – Dar, mamă, ce tot spui?

Nicole – Scuzați-mă...

Diana – Am lăsat copilul câteva minute nesupravegheat pe o bancă, în gară, cât să găsesc un taxi.

Nicole – Și când v-ați întors să o luați, nu mai era acolo...

Diana – Nu mi-am mai revenit niciodată după asta.

Cris – Înțeleg...

Nicole – Îmi pare foarte rău...

Diana – După ce mi-am pierdut copilul, am făcut tot posibilul să ies din infernul drogurilor și al vieții pe care o duceam.

Cris – Și asta sună ca un serial prost, nu?

Diana – De aceea am ales meseria asta. Ca să mă răscumpăr, într-un fel.

Nicole – Și eu tot din cauza asta am părăsit învățământul privat pentru un post la stat, ca să-mi ispășesc păcatele.

Diana – Credeam că, odată cu trecerea timpului, voi reuși să uit... Dar, an după an, povara a devenit prea grea. Am decis să mă retrag din lume...

Cris – Să vă sinucideți?

Diana – Nu am acest curaj, din păcate. Și apoi, nu este prea bine văzut de Biserică.

Cris – Așa e... Nu mai știm câți episcopi pedofili sunt, dar tot ei ne țin lecții despre avort sau eutanasiu.

Diana – Mă voi retrage la mănăstire...

Alex – Haideți... Nu e vina dumneavoastră...

Cris – Mă rog... puțin tot e... dar, în fine.

Diana – Dumnezeu să mă ierte...

Izbucnește în lacrimi.

Diana – Scuzați-mă... Trebuie să mă duc puțin să mă aranjez...

Iese.

Gabi – Nu se poate... Atunci ea e?

Alex – Ea? Cum adică, ea?

Gabi – N-ai înțeles? Diana e mama mea!

Alex – Ce mai e și asta? N-am ratat doar un episod, am ratat tot sezonul! Nu mai înțeleg absolut nimic din povestea asta.

Cris – N-ar fi trebuit niciodată să jucăm comedia asta. Cred că începem cu toții să o luăm razna.

Nicole – Nu, din păcate, are dreptate...

Gabi – Mama tocmai mi-a mărturisit că nu e mama mea. M-a găsit pe un peron de gară!

Cris – Bun... Diana și-a abandonat copilul pe o bancă. Pe dumneavoastră v-au găsit pe alta... Nimic nu dovedește că era aceeași bancă.

Alex – În fiecare an se găsesc o grămadă de bebeluși uitați pe o bancă într-o gară...

Cris – Mă rog, nu chiar cât valizele, dar, în fine.

Alex – În ce gară ați găsit copilul?

Nicole – La Gara Centrală.

Alex – Aha... Aici chiar încep să fie cam multe coincidențe.

Gabi – Trebuie să-i spunem, nu avem de ales...

Cris – E clar că să pierzi un copil în felul ăsta... trebuie să fi fost o traumă.

Nicole – Spune că vrea să-și petreacă restul vieții la mănăstire... Nu putem s-o lăsăm să facă asta...

Alex – Iar dumneavoastră găsiți un bebeluș pe o bancă și plecați cu el?

Cris – Nici măcar o valiză n-o iei așa. O duci la obiecte pierdute.

Nicole – Eram ca voi... Îmi doream un copil și nu puteam avea... Și sunteți bine plasați să știți că o adopție nu e chiar atât de simplă.

Gabi – E mama mea biologică. Nu pot să fac ca și cum n-aș ști.

Nicole – Voi rămâne mereu mama ta, draga mea, nu-ți face griji. Eu te-am crescut, nu?

Gabi – Dar de ce mi-ai spus asta acum? Și tocmai azi, pe deasupra!

Diana revine.

Diana – Scuzați-mă, n-ar fi trebuit să vă împovărez cu asta. Până la urmă, nu vă privește.

Gabi – Vă înșelați... (*Toți o privesc*) Vreau să spun, cine nu s-ar simți atins de o poveste atât de sfâșietoare?

Diana – Oricum, vă mulțumesc pentru sprijin. N-am mai vorbit niciodată despre asta cu nimeni. Dar din clipa în care v-am întâlnit, nu știu de ce, am simțit că pot avea încredere în dumneavoastră.

Gabi – Puteți, vă asigur.

Diana – Chiar dacă ați încercat să mă faceți să cred că instalatorul e soția dumneavoastră.

Gabi – Deci ați înțeles tot...

Alex – Mă declar vinovat...

Gabi – Și eu...

Cris – Și v-ați dat seama imediat sau...? Nu sunt actriță, dar tot speram să-mi pot juca rolul credibil mai mult de cinci minute...

Diana – La început am crezut. Abia când v-ați schimbat hainele.

Alex – Da... Am fost prea siguri pe noi...

Cris – Ne-am lăsat duși de val și asta ne-a pierdut.

Diana – Deci dumneavoastră sunteți instalatoarea care a venit la mine și a făcut treabă de mântuială?

Cris – Îmi pare rău, eram copleșită de lucru, dar voi reveni să repar, vă promit. Și gratuit, bineînțeles...

Gabi – Iertați-ne pentru comedia asta. Dar măcar arată cât de motivați eram. Aș face orice ca să am un copil.

Diana – Înțeleg. Și eu...

Gabi – Îmi pare sincer rău...

Diana – Fiica mea ar avea cam vârsta dumneavoastră acum. Și nici măcar nu știu dacă mai este în viață.

Gabi – Este. Vă pot liniști.

Diana – Mulțumesc, dar cum puteți fi atât de sigură?

Un timp.

Gabi – Pentru că sunt eu.

Diana rămâne șocată.

Diana – Dumneavoastră?

Nicole – Și eu aveam nevoie să-mi ușurez conștiința. Eu am luat copilul pe care l-ați lăsat pentru câteva clipe nesupravegheat în acea gară.

Diana – Dar... cum...?

Nicole – Era în luna august...

Diana – Da, pe 23.

Nicole – Am văzut copilul, iar eu nu puteam avea unul. N-am stat pe gânduri, l-am luat. Bebelușul avea abia câteva zile. L-am declarat la primărie ca și cum ar fi fost al meu...

Diana – Avea trei zile. S-a născut pe 21 august.

Alex – Aha, deci nu ești Fecioară, ești Leu. Mă gândeam eu...

Cris – E monstruos! V-a furat copilul...

Nicole – Eu sunt singura vinovată... Faceți ce trebuie să faceți. Depuneți plângere, dacă asta vă poate ușura sufletul. Nu dumneavoastră ar trebui să mergeți la mănăstire, ci eu ar trebui să merg la închisoare.

Diana – Nu, nu voi depune plângere. Ar trebui, dimpotrivă, să vă mulțumesc.

Cris – Să vă mulțumească? Dar pentru ce?

Diana – De fapt, sunt la fel de vinovată ca și dumneavoastră...

Gabi – Cum adică?

Diana – Pe acel bebeluș nu l-am... uitat pur și simplu pe o bancă. Cred că, inconștient... a fost un abandon.

Nicole – De aceea, la vremea aceea, nu ați semnalat dispariția...

Diana – Când m-am întors în gară și copilul nu mai era acolo, am simțit un fel de ușurare. Am văzut în asta un semn al destinului. M-am convins că cineva bun a luat copilul meu. Cineva capabil să-l crească în condiții bune și să-i ofere fericirea.

Cris – Într-un fel, nu v-ați înșelat.

Diana – Abia ani mai târziu am vrut să te gădesc. Dar cum? Născusem singură. Nu erai declarată la primărie...

Nicole – Sunt sigură că, totuși, îi dăduseți un nume.

Diana – Da... Cornelia...

Cris – E îngrozitor...

Alex – Da... Îți dai seama... Ai fi putut să te cheme Cornelia...

Gabi – Mă întreb dacă, inconștient, n-am știut mereu.

Alex – Că te chema Cornelia?

Gabi – Că eram un copil adoptat! Și mă întreb dacă dorința asta de a adopta la rândul meu nu vine din rana asta ascunsă...

Cris – De aici până la a adopta un jihadist...

Gabi – Și tatăl meu, atunci?

Diana – Tatăl tău... e complicat...

Nicole – În punctul în care am ajuns... cât de complicat?

Diana – După cum v-am spus, în perioada aceea viața mea era complicată. Așa că tatăl tău ar putea fi unul dintre mulți...

Cris – Dar aveți totuși o idee...

Diana – Da...

Gabi – Și...?

Diana – N-aș fi surprinsă ca tatăl tău să fie unul dintre jucătorii unei echipe de fotbal care venea adesea să sărbătorească „repriza a treia” în acel lupanar unde lucram pe vremea aceea...

Cris – O echipă? Care echipă?

Diana – Sporting Club... nu mai știu cum. O echipă mică de provincie, nu-mi mai amintesc exact care...

Nicole – Așa se explică de ce, când am găsit bebelușul, era înfășurat într-un tricou al unei echipe de fotbal...

Diana – A fost felul meu de a lăsa un indiciu despre originile lui...

Gabi – Dar când spuneți că tatăl meu ar fi unul dintre jucători...?

Diana – Primeam toată echipa când veneau să joace un meci în capitală... Iar când câștigau, crede-mă, la repriza a treia nu prea mai rămâneau mulți pe banca de rezerve la *Glamour Paradise*...

Gabi – Deci tatăl meu e... o echipă de fotbal?

Diana – De asta te-am lăsat și pe banca aceea, în gară.

Cris – E adevărat că seamănă destul de mult cu un abandon...

Nicole – Într-un fel, asta mă ușurează...

Diana – Dar nu te-am uitat niciodată, te asigur...

Gabi – Vă cred.

Diana – Crezi că vei putea să mă ierți într-o zi...?

Gabi – V-am iertat deja.

Se îmbrățișează.

Cris – Până la urmă, totul e bine când se termină cu bine...

Alex – Ei, aproape... Am lovit un copil și încă nu știu dacă o să-și revină.

Diana – Credeți că băiatul pe care l-ați accidentat e cel pe care vi l-am propus spre adopție?

Alex – Nu știu... La cât de departe am ajuns... Aveți vești?

Diana – Încă nu, din păcate...

Nicole – Păreți foarte tulburată.

Diana – Mai trebuie să vă mărturisesc ceva.

Cris – Într-adevăr, e un adevărat serial...

Diana – Dacă țineam atât de mult să fie adoptat acel copil, e pentru că îi cunosc puțin povestea.

Cris – Mă aștept la ce-i mai rău...

Diana – Înainte să moară, femeia care l-a crescut i-ar fi spus că bunicul lui era jucător de fotbal la o echipă de provincie. Sporting Club... nu mai știu cum.

Gabi – Și v-ați gândit că băiatul acela e nepotul dumneavoastră.

Diana – Se pare că nu e cazul, dar ar putea fi nepotul uneia dintre colegele mele de pe vremea aceea.

Alex – Care ar fi abandonat și ea copilul în aceleași condiții. Învelit într-un tricou al Sporting Club... nu mai știu cum.

Nicole (*către Gabi*) – Asta înseamnă că ai putea avea o legătură de rudenie cu băiatul pe care vrei să-l adopți...

Alex – Aici chiar încep să mă pierd...

Nicole – Dacă tatăl tău e și bunicul acestui copil!

Cris – Totuși, toate astea rămân foarte ipotetice. Într-o echipă de fotbal sunt unsprezece jucători.

Alex – Fără să-i mai punem la socoteală pe rezerve.

Un timp.

Gabi – Rămâne de văzut dacă băiatul pe care l-ai lovit e chiar cel care a fugit din orfelinat.

Nicole – Apropo, cum îl cheamă pe copilul ăsta? Mă refer la cel pe care vreți să-l adoptați.

Alex – Adevărat, nici măcar nu ne-am gândit să întrebăm...

Cris – Ei bine? Lionel? Ronaldo? Zinedine?

Diana – Shlomo. Îl cheamă Shlomo.

Nicole – Shlomo?

Gabi – Și presupun că nu-i mai putem schimba numele...

Cris – Dacă are zece ani...

Alex – Sau mai mult...

Diana – Și accidentul dumneavoastră unde a avut loc?

Alex – Chiar în fața Gării Centrale...

Diana – Exact acolo a fost lovit și micuțul Shlomo.

Gabi – Atunci e el!

Alex – Se pare că da...

Gabi – Vrem să adoptăm un copil și tu dai peste el cu mașina.

Alex – Dar nu știam!

Cris – Dacă ar fi știut, probabil ar fi preferat să lovească pe altcineva...

Gabi – Sunt sigură că a făcut-o intenționat!

Cris – Povestea asta devine complet neverosimilă.

Alex – Da... Dacă ar fi o piesă de teatru, ai zice că autorul exagerează...

Nicole – E adevărat că e totuși o coincidență cam ciudată.

Gabi – Știți cum se spune. Nu există coincidențe, există doar întâlniri.

Cris – Deci, după tine, băiatul avea întâlnire azi ca să fie călcat de tatăl lui adoptiv?

Alex – Dacă nu l-aș fi lovit, aș fi ajuns la timp la întâlnire. N-am fi fost nevoiți să jucăm comedia asta. N-am fi avut toate complicațiile astea. Și Diana și Nicole nu ne-ar fi dezvăluit niciodată secretele lor.

Telefonul Dianei sună.

Diana – Trebuie să răspund. Probabil e vorba despre Shlomo... (*Răspunde*) Da...?

Alex – Shlomo... Nu sunt sigur că o să mă pot obișnui cu numele ăsta... Nu are un diminutiv?

Gabi – Ce diminutiv ar putea avea Shlomo...?

Cris – Momo?

Diana – În regulă... Mulțumesc... (*Închide telefonul*) Totul e bine. E în afara oricărui pericol.

Alex – Uf... Slavă Domnului... Nu mi-aș fi iertat niciodată că am provocat moartea unui copil.

Tăcere.

Diana – Acum depinde de voi dacă îl adoptați sau nu...

Alex – Recunosc că, la început, nu eram prea încântat de ideea asta cu adopția.

Gabi – Pentru că nu vrei un copil?

Alex – Da... Și mai e și...

Cris – Pentru că v-a înșelat cu instalatorul.

Gabi – Înțeleg... (*către Cris*) Și presupun că nu aveți trei copii.

Cris – Ba da... Dar era înainte... Înainte de divorț... Și de schimbarea orientării...

Gabi – A orientării profesionale, vreți să spuneți.

Cris – Și asta, da...

Alex – Îmi pare foarte rău...

Cris – Stați liniștit, a fost doar o aventură fără urmări...

Alex – Ce s-a întâmplat azi m-a pus pe gânduri, Gabi. Am înțeles cât de important e copilul ăsta pentru tine.

Nicole – Mai ales acum că știm că e deja, într-un fel, din familie. Și dumneavoastră la fel, Diana.

Alex – Așa că, dacă poți să mă ierți... să lăsăm destinul să decidă. Dacă pentru tine e important, sunt gata să încerc aventura asta alături de tine.

Diana – Chiar dacă acest copil are peste zece ani, îl cheamă Shlomo și a fost crescut într-o tabără de jihadiști în Siria?

Alex – Se putea și mai rău...

Cris – A, da? Cum, de exemplu?

Alex – Nu știu... dar sunt sigur că se putea și mai rău.

Nicole – Apropo... Cum au ajuns părinții unui copil care se cheamă Shlomo într-o tabără din Siria?

Diana – Asta e o altă poveste, pe care poate v-o voi spune într-o zi.

Cris – Recunosc că aș fi curioasă s-o aud...

Alex – Ce contează e că băiatul ăsta e poate un nepot de-al tău... sau ceva de genul ăsta...

Gabi – Și apoi, dacă ne întoarcem suficient de departe în timp, până la urmă, Ronaldo, Mohammed sau Shlomo, toți venim din aceeași familie, nu?

Cris – Atunci o să vă las... în familie.

Gabi o prinde de braț cu un gest tandru.

Gabi – Stați... (*Amândouă par ușor tulburate*) În orice caz, n-am să uit ce ați făcut pentru mine...

Alex simte încărcătura emoțională dintre cele două femei și intervine.

Alex – Vrei să spui pentru noi...

Gabi – Nu vrei să fiți nașa?

Cris – Nașa unui mic delincvent bărbos care deja fură scutere ca să fugă din orfelinat? Am visat mereu la asta...

Alex – Cu condiția să ni se permită să-l adoptăm, bineînțeles...

Diana – Vă dau aprobarea pentru adopție, evident.

Nicole – Oricum, nimeni altcineva nu l-ar fi vrut pe puștiul ăsta.

Gabi – Mulțumesc.

Diana – Devin în același timp mamă și bunică.

Gabi – Eu devin fiica unei echipe de fotbal din liga a doua și mama unui mic Shlomo.

Alex – O să-i spunem Momo, merge la orice.

Cris – Atunci, de data asta chiar putem s-o spunem.

Toți – Totul e bine când se termină cu bine!

Nicole – Numai că, cu toată povestea asta, chiar mi-am ratat programarea la oftalmolog...

Întineric.

Sfârșit.

Autorul

Jean-Pierre Martinez este un dramaturg francez de origine spaniolă, al cărui parcurs atipic i-a conturat o voce artistică unică. Având o formare academică solidă, el deține diplome în economie și marketing (Sciences Po), literatură spaniolă și engleză (Sorbonne), lingvistică și semiotică (École des Hautes Études en Sciences Sociales), precum și scenaristică (Conservatoire Européen d'Écriture Audiovisuelle).

De-a lungul carierei sale variate, a fost baterist în trupe rock, semiolog în publicitate, scenarist de televiziune, profesor de limba franceză la o universitate din Texas și formator de scenariști la Paris. Astăzi, piesele sale sunt jucate pe cinci continente.

Susținător fervent al independenței dramaturgilor, Jean-Pierre Martinez a făcut alegerea îndrăznească de a oferi gratuit toate piesele sale companiilor de teatru, prin intermediul site-ului său. Traduse în peste douăzeci de limbi, aceste opere au ajuns la trupe emergente și comunități unde teatrul este un instrument al schimbării sociale. Astăzi, piesele sale sunt studiate în școli și universități din Franța și din întreaga lume, consolidându-și astfel impactul cultural.

Cu 121 piese de teatru scrise până în prezent, Martinez construiește un univers teatral unic și captivant. Amestecând cu măiestrie genurile, stilul său este adesea comparat cu cel al marilor dramaturgi francezi de comedie, precum Feydeau și Courteline, având totodată o notă de absurd în stilul lui Ionesco. Deși ancorate în realitatea cotidiană, piesele sale tind adesea spre fantastic și suprarrealism, fiind animate de dialoguri naturale și pline de forță.

Expertiza sa în naratologie și scenaristică se reflectă în construcția solidă a intrigilor, pline de răsturnări de situație neașteptate. În multe dintre operele sale, Martinez abordează critica socială prin caricatură și parodie, prezentând personaje atât victime ale normelor sociale, cât și complici la perpetuarea acestora. Această dualitate amintește de spiritul satiric al lui Molière, combinând critica acidă cu profunzimea umană.

Pentru Jean-Pierre Martinez, teatrul este mai mult decât divertisment – este un spațiu de reflecție și acțiune. Comedia devine un instrument puternic de apărare a valorilor universale, precum libertatea, egalitatea și echitatea.

Dincolo de umor, piesele sale pun în discuție teme actuale esențiale, precum: apărarea laicității, amenințările la adresa democrației, ascensiunea populismului și a extremismului, provocările ecologice ale omenirii.

Prin utilizarea umorului și a meta-teatralității, Martinez explorează rolurile actorilor, ale publicului și ale teatrului în sine. Această abordare adaugă profunzime lucrărilor sale, asigurându-le un impact larg, fără a compromite accesibilitatea. Angajamentul său de a crea piese inteligente, dar accesibile demonstrează relevanța continuă a teatrului în societatea contemporană.

Jean-Pierre Martinez promovează un teatru popular în cel mai autentic și nobil sens al cuvântului: captivant, dar fără a fi simplist, ireverențios, dar fără vulgaritate, angajat social, dar fără a deveni moralizator. Piesele sale continuă să inspire și să distreze publicul din întreaga lume.

Acest text este protejat de legile dreptului de autor.

Încălcarea intenționată a drepturilor de autor constituie o infracțiune și poate fi investigată, putând duce la o pedeapsă maximă de până la 3 ani de închisoare și o amendă de 300.000 EUR.

Toate piesele lui Jean-Pierre Martinez sunt disponibile pentru descărcare gratuită pe site-urile sale. Cu toate acestea, orice reprezentatie publică, fie ea profesionistă sau amatoră, necesită o autorizare prealabilă din partea autorului.

Pentru a contacta Jean-Pierre Martinez și a solicita permisiunea de a pune în scenă una dintre operele sale:

<https://comediatheque.net/>

<https://jeanpierremartinez.net/>

Avignon – Februarie 2026

© La Comédiathèque

Piesă disponibilă pentru descărcare gratuită